

Второто послѣдствіе е, че дѣтето почива да постѣпа тѣй или инакъ не отъ убѣжденіе, а отъ страхъ къмъ прѣкътъ. По нататѣкъ ний можемъ да причетемъ множество вредны послѣдствія. Боя напр. накарва дѣтето да истине къмъ родителитѣ и къмъ хората въобще: може да унищожи самоувѣреніето на дѣтето и да го направи като диво. Боя и страха отъ боя поглѣщатъ сичкото вниманіе на дѣтето и не му позволяватъ да обърне умаси на друго нѣщо. Отъ това каквото прави дѣтето, се погрѣшава, макаръ и да нежелай да погрѣши. Ученіето му отива твърде тѣсно.

Прѣдъ тѣзи страшни сѣтнини желателно е да си промѣнимъ поведеніето съ дѣцата и да исхвърлимъ прѣкътъ и нейный страхъ отъ числото на възпитателнитѣ средства. Дѣтето не става добро отъ прѣкътъ; то са научава на притворство само. Добрината излазя отъ убѣжденіето. Кога е тѣй, ний трѣба да са мѣчимъ да внушимъ на дѣцата си добры правила съ примѣръ, и за сѣко нѣщо да имъ говоримъ съ кротость. Когато дѣтето сбѣрка, трѣба да го исправяме съ кротость и убѣжденіе;